

00271 066

שער עברי ליום

28.5.1936

(מדוברים ב"יום חמ" בטהראבּ – ז' בסיוון תרצ"ז)

[28.5.1936]

א

"חג לנו הערב הזה, אך לא חג של גמר כי אם חג תחילת; לא של ביצוע, אלא של גיוס. عليناagiis מוחות להתחזקות גדולה וקשה על מקומנו ביום זהה, על עמדותינו לאורך החוף הדרכו לארץ היהת על פניהם, ואולם היה היהת לנו דרך לעبور גאותם ופנינו היו אל הארץ, לאדמה. הכמהיה לקרקע היא שהביאנו הנה ואמ צמאנו לממי, צמאנו למים חיים שאותם הבקענו מתוך האדמה להשכות וلهפריח שמהת.

עברו ימים רבים, שנים ועשרות בשנים, עד שפנינו אל הים. ואין פלא בדבר. כי רק מי שתקע ייחד נאמנה בקרקע, הוא יכול לפירוש מפרש. ורק מי שיש לו בית על אדמה מכורה, לו העוו להפליג בספינה למרחקים.

הוצעו שבא עליינו מצא אותנו לאחר כיבושים מצערים מאד על החוף ועל הים, אבל נס גдол היה לנו, שמצא אותנו לאחר תחילת ולא לפניה. זה שנים שנמצאו בתוכנו נערים צעירים ורפואיים שנשאו את נפשם לים. בנווער העולה, בנווער הגדל בארץ, נמצאו ראשונים, בודדים, חולמים נועזים, שאמרו: חיינו קודש לים ולשפנות. אחריהם בא הפועל העברי שאמר:

הס, גינה (איין)

סגי אונזקה טן

ה' 32, 1937, יג-ה'ג, ג' 1937

על החוף ובין הוה יהיה גם מקומי. שבע פעמיים הסתער וונפל עד שהצליח לכבות עמדות ראשונות. ההסתדרות הכללית של העובדים העבריים, סניף בחיפה, לה חלק כביר במפעלים חלוציים זה של החדרת הפעול העברי לחוף. ונתרחש לנו עוד נס. נמצא בתוכנו שבט קטן מישראל שבמפעלים גלותו הוא אמון זה דורות על עבודה האם ועליה פרנסתו. אלה הם אחינו הטלונייקאים. אין מפעל בארץ אשר בכיבושו חלק גדול כזה לעליה הספרדית כמו שיש לאחינו הטלונייקאים בכיבושם עבדותיהם. החלה להינצ'ר אוירה. נוצרו אגודות ספורט: "הפעול", זבולון, צופי הרים. הם נתנו לנו בחורים שברוח חלוצית נכנסו לעבודה ועשה עבודותיהם. ונמצאו גם אנשי הון ויוזמת מסחרית שפעמה בהם רוח החלוציות והם הריחקו וראות את הערך הלאומי הכלכלי שבכיבוש האנגל וויים. נוצרו חבורות ספנות לעבודה בנמל חיפה. נרכשו אניות שעלייה הונפה דגל ארץ-ישראל וציוון. על הרבה מכשוליהם והפרעושים צרייכים היו כל אלה להתגבר. על אי אמרון על קשי ההסתגלות, על ספקנות זלה, על מסורת של עבודה לא עברית. ומעטם היה העזוריים. על כל פנים לא תימנה ביניהם ממשלה הארץ זאת. בנמל חיפה רכשו עמדות רק הודות לכך שלא כל עבודות הנמל מרכזות בידי השולטן. יש ענפי עבודה שנשארו חפשיהם לזרמה הפרטית, ולחובם נכנסו יהודים. לנמל יפה למרות כל האמצעים, לא עלה בידינו לחדר. קבוצות טבליטים עברים חדרו והתבצרו בתוכו. אך לא ירדנו בו. המשאי-זמנן הממושך שלנו עט השלטונות, אשר החלב הראשון שלו נסתהים ערבי פרוץ מהומות ביפו, נגמר בלארכלוט. יבזרבו הכוחות החלוציים שנמעוררנו ומתברכנה האפשרויות המצוימות שייצרו את התחלה. מה היה עלה לנו — כשביתנה לנו אפשרות ראשונה זו של מזח תל-אביב — אילולא היו לנו הטירות-יסודות להתחילה? מה היינו עושים אם לא היו לנו האניות העבריות — הקטנות הספורות — שהיינו בטוחים בהן שתיענינה ותבואה להיפrisk בחוף תל-אביב? מה היה לו לאוותם החלוצים המעתים שהלכו לפני שנים לחוץ-לא-ארץ לשדבר היה עוד חלום, למדר והתאמנה, התענו בחופי הארץ, בעבודות קלוקות וחיכו ליום גדול, זכו לנצח חיים הזה על המלאכה בחוף תל-אביב, אם לא פלוגות הטלונייקאים שהקשו את שרירותם בעבודתיהם מדורות ונתקלטו בארץ הודות לסתיפיקטים המعتمים על הסוכנות היהודית?

הארץ ומפעלו בה הוארו בימים אלה באור בלהות של יריות ופצצות בלילה. אור זה האיר לעיניקו קודט כל נקודות חולשה ותורפה במפעלו. כל זעעה שעברה על הארץ במשך 16 השנים האחרונות, מאירה כך את מבנהו, משמשת לנו גם אזהרה וגם מגיעת ותנופה להתקצרות. פרעות Mai 1921 הן שבחנו דחיפת ראשונה לגידולה הכספי והונעו של העיר תל-אביב. מאז 1929 הוכפל ויותר משוכפל, מספרנו בארץ. כל זעוע משמש לך, כי התגוננות היא לא רק בbijouter הייש אלא בכיבוש עמדות חדשות. עד עכשוו אמינו: עוד קרקע, ועוד נקודות ישובות, ועוד קומות יותר רצופות, ועוד עבודה-עברית בכפה, ועוד בניין קבוע ועוד מבנים. כל אלה ביבשה. הפעם נאמר את כל אלה זונסיף: עוד אניות, גמל עברי, עוד חלוצים בים, עוד ספינות, ועוד מה איתנה בחוף!

תמיד ידענו רפיון מעמדנו עד יום יבוא ונחיה כוח גדול, אך אף פעם לא הרגשנו ברפיונו כבאים אלה של סכנת חיים, סכנת ניתוק קשרים, סכנת שיתוק כלכלי. ארכאה רשות

המסקנות שכך נזקנו ועודנו הולכים ומתקים מהנטישון המר. עוד הפנקס פתוח והיד רושמת. ועוד נבוא חשבון על כל סעיף וסעיף שבפנקס המסוקנות. עוד נבואה חשבון עם ממשלה הארץ על כל עיות דין וכל קיופה על כל החלטה ועל כל איתగזורה שבאו לנו מודיע. עוד נבואה חשבון, ולשם הגנה על מדותינו געדר התקפה גדולה על אפשרויות בנין והתכזרות ונتابע זכויות של הרחבה פעולה וסיוע נאמן ואמיץ. אבל יש חשבון שאסור היה להחמצז. מהרגע הראשוני האגנו את תביעותינו לגבי הים. וכך, בעצם ימי הזעם וזרוקה הזרות לימי הזעם, על/off בידי האסוכנות היהודית להציג מאת ממשלה ארץ-ישראל רשיון להתחילה בחקירה שחורות מסווגים ידועים בחוף תל-אביב. הרשיון הושג באיחור מצער ומזוק. לעיר תל-אביב הייתה מלחמה ארוכה עם הממשלה בדבר מקום על החוף ובדבר זכותה לגשת אל הים, לבצרה ולחരיחתה. אבל ספק נצטרך עוד להאבק רבות וקשות כדי לקיים תחילת זו, לבצרה ולחരיחתה. וכך עליינו להתגיים. וعليינו להכՐיג, שאמ ייש מישחו הסבור כי שחרורה זה המעט של תל-אביב משובך לעיר השכנה אינו אלא הוראת שעיה, הוא משלחה את עצמו בשוא.

העיר יפה, שהיתה שער העלייה העברית מראשית, הוכיחה שהיא לנו משענת קנה רצוץ. אך גם אלמלא שני אלה, אלמלא השכינה ואלמלא נחשול הדמים, יש לנו הזכות לדירוש ולתבע חזית שלג� עצמאות על החוף הזה. יש לנו גחלת על הים הזה ואוותה אנו רוצים לרשות. העלית, האימפרטור שלג� האפספורט שלג�, התירות העברית לארץ, התירוע העברית מהארץ — שלנום. פניהם, כشعיקר המשקל שלנו היה בעליה ועמדותינו בארץ גופא היו הלוות. לא היה לנו כוח לקחת את המשא הזה עליינו. אבל הדברים נשתנו. היישוב היהודי בכוחות העבודה שבаг ביכולת המשקית שלו, יכול כבר לקבל עליון ללא עזרה את משא ההובלה הימית העברית. איננו באים לגוזל חלק של אחרים, אבל אנו דורשים גאותן חלכנו. אל יהא עוד יהודי מוכרכ לעלות לארץ דוקא דרך לא עברית; להפליג דרך עיר לא יהודית; לטעון ולפרק את סחרותינו דרך נמל לא יהודי. על אחת כמה וכמה שיש לנו הזכות להרים בכל התוקף ולתמיד את התביעה זאת, כשבעיר השכגה יש אנשיט הסכורים כי 364 ימים בשנה יוכלו לאכול לחם יהודים ובוites 365 — וזה יכול להיות כל יום בשנה — לנעוץ בהם סכינים. — לא נחדר לדבר שלום על כל העם השכן, אולם חיליה לנו להסתפק בדייבור על שלום. עליינו לו עשות מעשי ברזל מוצקים שסופם להביא שלום. ולא יהיה שלום אלא בין כוחות שווים. שלום לא יפוץ בין חזק וחלש. השלום יבוא רק בין כוחות המכבדים זה את זה.

ובוררים עליינו לילות חרדה. זה ארבעים יום אנו חיים חי לילות גוזדים. אונינו דרכות לקלוטם כל יירה ונפץ. זה ארבעים יום אנו מתעורריהם לאורות של דליקות. עוד חרב מקצת בזבדים מקרבנו בפינות נידחות ועל אם הדרך. אבל אנו יודעים, כי העtid הוא עם היצירח והעבודה. יודעים אנו גם זאת: העבודה ומאכיזה היצירה הם העתדים לעשוננו כוח. לילות חרדה יחלפו ויבאו ימים שטופיames ווועת עבודה. ובנימים של ארץ-ישראל יעבדו המוני פועלים עבריים, שטופי או רם שם ווועת עבודה קשה. ושטופות שם תשוננה האניות הלבנות שלנו על פניהם התכלת".